

godkendte Københavns Befæstning. Reformpartiet har akkurat samme Udvikling for sig nu, ja, de have gennemløbet den og staa ved Afslutningen, en Afslutning i 1909, der ligesom Afslutningen i 1894 bliver et Militærforlig. Men efter Forliget i 1894 kom Valget i 1895. Jeg behøver ikke for de sørgelige Rester, der ere tilbage af Reformpartiet her i Salen — ja, jeg mener sørgelige, fordi de ere saa smaa, ikke fordi de enkelte Medlemmer ere sørgelige —, at fremdrage den Skæbne, de selv var med til at berede de Moderate, der jo netop med Højre sluttede Militærforliget i 1894. De burde derfor være ganske paa det rene med sig selv om, at det er akkurat samme Skæbne, der forestaar dem i Øjeblikket. Saa bliver det Demokratiets Tur her i Danmark, et Demokrati, der intet har glemt, men som har lært meget, et Demokrati, der ikke har glemt Venstres gamle Tanker og Ideer, et Demokrati, der har lært saa meget, at det ikke i Fremtiden skal følge de Veje, som Reformpartiet er gaaet i de senere Aar, og som har beredt Demokratiet Nederlag paa Nederlag indtil nu det sidste. Jeg slutter med at anbefale, at man stemmer imod begge de to fra Landstinget oversendte Forslag.

Parkov: Maa jeg tillade mig at bringe i det ærede Medlems Erindring, at jeg før udtalte, at man ikke havde Ret til at beskyldes os for, at Spørgsmaalet om Lønningerne havde haft afgørende Indflydelse paa vor Stilling til disse Lovforslag. Jeg begrundede det med, at vi ikke havde modsat os, at alle disse Lovforslag blev kædede sammen, saaledes at hvis det ene strandede, saa strandede de alle sammen. Herimod siger det ærede Medlem, at jeg ved første Behandling i Vinter har udtalt mig for, at selv om de organisatoriske Love ikke førtes igennem, saa burde dog Lønningslovene føres igennem. Det er ogsaa ganske rigtigt, men det ærede Medlem maa erindre, at den Gang stod Lovforslagene ganske isolerede hver for sig, det ene var ikke afhængigt af det andet, og det var de heller ikke ved anden Behandling i Vinter, og det var de heller ikke, den Gang de forelagdes Folketinget efter Valget. Det var først til anden Be-

handling her i Sommer, at der blev stillet Forslag fra Medlemmer af Udvalget om, at de skulde kædes sammen. Og da var det, at vi ikke tog nogen som helst Afstand fra denne Beslutning, men sluttede os til den netop for at vise, at Lønningslovene ikke havde nogen som helst afgørende Indflydelse paa vor Stilling.

Slengerik: Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) har sagt, at Højre ikke havde modsat sig, at disse Lovforslag kobledes sammen. Jeg vil først sige dertil, at det kunde ikke have nyttet noget, om Højre havde modsat sig det, thi Sammenkoblingen vilde alligevel være bleven vedtaget. Det, at Højre modsætter sig en Ting, som Forsvarsministeren ønsker gennemført, har ikke saa meget at sige. Jeg følger mig overbevist om, at man vilde have bøjet sig. Det er jo en af de udmærkede Egenskaber, som en Del af Højre i saa høj Grad kan rose sig af at være i Besiddelse af, at man kan bøje sig for de Ønsker, der komme fra den højtærede Forsvarsminister.

Og selv om det ærede Medlem ikke var ganske paa det rene med, hvad det betød, naar man sammenkoblede Lønningslovene med de andre foreliggende Forslag, saa tvivler jeg ikke paa, at den højtærede Forsvarsminister forstod, hvad det betød, naar man sagde: Gaa de andre Forslag til Bunds, gaa Lønningslovene ogsaa.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) sagde, at Officererne havde ikke modsat sig, at Lønningslovene sammenkoblede med de andre Love. Det forstaar jeg saa udmærket godt, Officererne have sikkert handlet taktisk klogt ved at sørge for, at Lønningslovene kobledes sammen med de andre Love. Det vilde vist have været umuligt at føre Lønningslovene igennem for sig alene. Nej, skulde Lønningslovene gaa igennem, kunde det kun ske ved denne Sammenkobling. Det var derfor en klog Taktik fra Officerernes Side, at de ikke have modsat sig Sammenkoblingen. Det er netop det, der fremmer Lønningslovene.

Parkov: Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den